Boekbinder

LAND van LEZEN
alles over lezen voor leerkrachten

Lesbrief t.w.v. € 0,99

Leesavontuur: De laatste halte

Alsjeblieft, een gratis voorleesverhaal voor groep 7 en 8. En niet zomaar een voorleesverhaal. Nee, het is een leesbevorderingsverhaal. In dit verhaal komt hoofdpersoon Stan bij toeval in aanraking met een aantal boeken. Als luisteraar word je vanzelf nieuwsgierig naar die boeken. Leerlingen zullen ze zeker zelf willen lezen. Je hoeft als leerkracht enkel het verhaal voor te lezen en ervoor te zorgen dat de boeken in de klas aanwezig zijn. Veel leesplezier voor jullie allemaal!

Tip!

Jørgen Hofmans, de schrijver van dit verhaal, heeft een filmpje gemaakt waarin hij het hele verhaal voorleest. Heel handig (voor als je even geen tijd hebt om zelf voor te lezen) en erg leuk en leerzaam voor de kinderen. Een echte schrijver aan het woord!

De laatste halte

Waarom moesten Stans ouders nou helemaal aan het einde van de wereld wonen? Denk je dat het een pretje is om in alle vroegte op te staan en stipt om kwart voor zeven bij de bushalte te staan? Wachtend op lijn 11 die je in een rit van maar liefst anderhalf uur naar basisschool De Regenboog brengt?
Nou, niet dus. Dat is oersaai! Net zo saai als een slapende groene vlieg op een hondendrol.

Terwijl Stan hoopvol uitkijkt naar twee koplampen die vanuit het donker nu elk moment kunnen opdoemen, slaat hij zijn armen om zich heen. Om het een beetje warmer te krijgen. Waar blijft die bus? Om de paar tellen werpt hij een blik op zijn horloge. Het is nu dertien voor zeven en nog altijd is de bus in geen velden of wegen te bekennen. Nadat hij voor de tiende keer op zijn horloge heeft gekeken, kijkt hij op en ziet in de verte twee witgele stippen. Eindelijk!

In de bus gaat Stan altijd achterin zitten. Ook vandaag. Daar is het lekker rustig en kan hij een beetje wegdommelen. Het eerste uur van de busrit is het saaiste stuk. Elke dag gebeurt er hetzelfde.

Stan weet bij elke halte precies wie er in- en wie er uitstapt. Pas na de tiende halte wordt de rit iets minder saai. Bij halte elf stapt namelijk Floor in. Floor, die bij Stan in de klas zit en hem altijd de oren van zijn hoofd kletst waardoor hij bij De Regenboog aankomt voordat hij er erg in heeft. Maar zover is het nu nog niet.
Stan geeuwt en kijkt door het raam in het donker. Af en toe doemt er een huis op waar licht brandt, maar in de meeste huizen is het nog pikkedonker.
Juist op het moment dat Stan in slaap valt, stopt de bus plotseling met piepende remmen. Stan kan zich nog net vastgrijpen aan een armleuning, anders was hij zeker naar voren geslingerd. Stan ziet dat de bus is gearriveerd bij de eerste halte. De halte in de Uilenstraat. De halte waar de stokoude mevrouw Uil instapt. Dat is niet haar echte naam maar zo noemt Stan haar. Elke dag roept ze steevast JOE-HOE, nadat ze is ingestapt. En zeg nou zelf. Dat klinkt toch verdacht veel als OE-HOE, de roep van een uil! Gelukkig kiest mevrouw Uil altijd een plekje vooraan in de bus.
Behalve vandaag…

Tot zijn schrik kiest mevrouw Uil niet haar vaste zitplaats, maar gaat ze pal naast hem zitten! Ze zet haar grote boodschappentas naast haar neer. ‘Goedemorgen Stan,’ zegt ze met een krakerige stem.
‘Huh,’ zegt Stan verbaasd. ‘Hoe weet u mijn naam?’
‘Uilen weten alles,’ antwoordt mevrouw Uil beslist. ‘Mensen zeggen altijd dat uilen heel intelligent zijn. En ik kan je verzekeren mijn jongen, dat IS ook zo.’
Stan kijkt voorzichtig op. Hij ziet dat mevrouw Uil oorpluimen heeft, net als bij een echte uil! Door die oorpluimen heeft mevrouw Uil steeds een andere gezichtsuitdrukking.

© Uitgeverij Zwijsen B.V. Tilburg, 2017
Verhaal Lijn 13: Jørgen Hofmans

Boekbinder

LAND van LEZEN

Met de oorpluimen recht omhoog lijkt mevrouw Uil supergeconcentreerd te zijn, maar als de oorpluimen plat liggen lijkt ze heel rustig en lief.
Waarom hebben uilen eigenlijk oorpluimen? vraagt Stan zich af. Maar veel tijd om hierover na te denken krijgt hij niet, want mevrouw Uil geeft hem een por in zijn zij.
'Zeg Stan,' vraagt ze met haar krakerige stem, 'heb je al ontbeten?'
Nog voordat Stan antwoord kan geven fluistert ze in zijn oor: 'Want je moet weten... in mijn tas heb ik heerlijke boterhammen met wormen, vissen, kikkers en hagedissen. En ook met rat. Lust je dat?'
Juist op het moment dat ze zo'n overheerlijke boterham uit haar tas pakt, rijdt de bus over een hobbel waardoor een boek uit de tas valt en op haar schoot glijdt.
Verbouwereerd kijkt Stan mevrouw Uil aan. Houd ze hem voor de gek of is hij zelf gek aan het worden? Is mevrouw Uil een échte uil? En zouden uilen al die dieren eten? Dan valt zijn oog op het boek. Wist je dat? Uilen, leest hij.

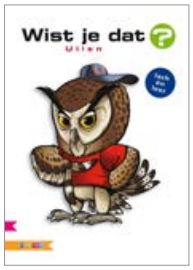

Het antwoord op de vragen die Stan zichzelf stelt vind je in dit boek.

'Nou, waar heb je zin in?' vraagt mevrouw Uil nog een keer. Stan haalt zijn schouders op. De bus remt. Ze zijn bij de bosweg. Aan de rand van een bos.

Een oude meneer, met een wandelstok en een brandende sigaar in zijn mond, stapt de bus in.
'Dat is Hanko Janssens,' zegt mevrouw Uil wijs. 'Hoe oud hij is weet niemand precies.'
'Ik weet wie hij is,' zegt Stan beleefd, 'hij stapt bij deze halte elke dag in. Met een brandende sigaar en dan zegt de chauffeur dat roken in de bus verboden is. En als hij eenmaal op zijn vaste plek zit, leest hij de krant.'
'Je weet het Hanko,' hoort Stan de buschauffeur zeggen, 'roken in de bus is verboden, dus uit die sigaar.'
'Ziet u wel,' zegt Stan, die stiekem in de boodschappentas van mevrouw Uil probeert te kijken of daarin écht de meest gruwelijke boterhammen zitten. Maar juist op het moment dat hij een bewegend staartje in de tas ontdekt, wordt Stan opgeschrikt door een geluid van buiten.

Door het raam ziet Stan dat het oude huis aan de rand van het bos buldert en bromt. Het rommelt en ratelt, knettert en knarst. De oude man met een krakerige roep uit: 'In het dorp gaan de wildste verhalen over dit huis rond. HAHAHA! Niemand is zo dapper om in dat huis naar binnen te gaan.'
Hij kijkt Stan doordringend aan. 'Zou jij dat durven?' vraagt hij. Haastig schudt Stan zijn hoofd.
'Dat dacht ik wel, HAHAHA,' buldert Hanko. 'Je bent een bange schijterd.'
En terwijl Hanko gaat zitten ziet Stan dat hij vandaag niet een krant uit zijn aktetas tevoorschijn haalt, maar een boek. Een boek met de titel Rare geluiden.
Zou dat boek over dit huis gaan? vraagt Stan zich af. En zou er echt niemand naar binnen durven gaan? Maar Stan krijgt de tijd niet om hierover na te denken, want mevrouw Uil fluistert in zijn oor:
'Trek het je niet aan. Die man is een beetje kierewiet. Van lotje getikt.'

Het antwoord op de vragen die Stan zichzelf stelt vind je in dit boek.

Stan durft niet te zeggen dat hij mevrouw Uil, met haar bizarre boterhammen en oorpluimen, minstens net zo vreemd vindt als Hanko.

Mevrouw Uil zucht en zegt: 'Het is maar goed dat ik bijna thuis ben. Er hangt sneeuw in de lucht.' Sneeuw? denkt Stan. In deze tijd van het jaar? Dat bestaat niet.
'Veel plezier op school,' zegt mevrouw Uil als ze haar boodschappentas oppakt en alvast naar de uitgang van de bus loopt. 'Echt geen heerlijk boterhammetje? Voor tijdens de pauze?'
'Ik heb zelf boterhammen bij me,' antwoordt Stan beleefd. Blij dat hij bijna verlost is van deze rare vrouw.
Als de bus stopt en mevrouw Uil nog één keer JOE-HOE roept, ziet Stan tot zijn stomme verbazing dat het buiten begint te sneeuwen. Dikke sneeuwvlokken dwarrelen omlaag en als de bus verder rijdt ziet hij in een inmiddels winters landschap een groot bord waarop met reuzeletters De Nolympische Spelen staat.

© Uitgeverij Zwijsen B.V. Tilburg, 2017
Verhaal Lijn 13: Jørgen Hofmans

‘Huh, wat zijn dat voor spelen?’ mompelt Stan.
Een man, die hij nog nooit eerder heeft gezien en zonder dat hij er erg in had de bus moet zijn ingestapt, draait zich om en zegt: ‘Ha, ik ben Teti, en de Nolympische Spelen zijn te gek.’
‘Gek of té gek?’ vraagt Stan.
‘Het is maar wat je gek vindt,’ zegt Teti, die een jas van een soort ijsberenbont draagt die nogal stinkt naar bedorven meeuweneierenomelet.
‘Je hebt de bobslee-schansspringwedstrijd,’ legt Teti uit, ‘waarbij parachutes zijn toegestaan.’
‘Te gek,’ zegt Stan met een dichtgeknepen-neusstemmetje.
‘Er is lawineskiën,’ vervolgt Teti, ‘maar ik heb zojuist gehoord dat de vier sporters die zich hiervoor ingeschreven hebben, net allemaal met botbreuken in het ziekenhuis zijn beland.’
‘Gek,’ antwoordt Stan.
‘Én dan is er natuurlijk nog softijshockey!’ roept Teti enthousiast.
Zou softijshockey écht bestaan? vraagt Stan zich af. Maar tijd om hierover na te denken heeft hij niet, want meneer Teti haalt een boek uit een van zijn jaszakken en geeft het aan Stan.

Het antwoord op de vraag die Stan zichzelf stelt vind je in dit boek.

‘In dit boek kun je een spannend avontuur over de Nolympische Spelen lezen,’ zegt Teti, ‘ik heb het uit dus je mag het hebben.’

Stan kijkt naar de voorkant van het boek. Het is een spannende voorkant. Dan kijkt hij Teti aan en zegt: ‘Dank u wel, meneer Teti.’
‘Tegen wie praat je?’ vraagt iemand met een puntmuts.
‘Huh,’ zegt Stan.
‘Stan, ik praat tegen je,’ zegt de puntmuts dwingend.
Verbaasd kijkt Stan opzij.
‘Nu zie ik het,’ zegt Stan. ‘Ik had je niet herkend.’
‘Ja, slaapmuts,’ zegt Floor. ‘Jij was zeker in slaap gevallen.’
Stan kijkt in het rond. Er is geen Teti, Hanko of mevrouw Uil in de bus te bekennen. Hij en Floor zijn de enige passagiers. En zijn handen zijn helemaal leeg. Waar is zijn boek over de Nolympische Spelen gebleven? Stan kijkt Floor aan en schiet in de lach.
‘Beter een slaapmuts dan een puntmuts,’ zegt Stan met een brede grijns op zijn gezicht.
Onmiddellijk steekt Floor van wal. ‘Deze jas mét puntmuts heeft Ellie voor me gemaakt. Het allerstomste cadeau ooit!’
‘Wie is Ellie?’ vraagt Stan.
‘Een stomme vriendin van mijn moeder,’ antwoordt Floor.
‘Wat een lelijk ding,’ zegt Stan als hij de jas uitvoerig bestudeert. ‘Knalblauw… mét een puntmuts. Je hebt Ellie toch wel bedankt hè?’
‘Haha, ja,’ lacht Ellie. ‘Ik heb haar midden in een drukke straat bedankt. Maar gelukkig herkende niemand me. Door die puntmuts! Hier, het staat allemaal in dit boek.’
Floor haalt een boek uit haar tas en geeft het aan Stan.
Stan leest de titel: De regels van Floor.

Dan barst hij in lachen uit.
‘Dit is de gekste busrit van mijn leven,’ schatert hij. ‘Al die boeken vandaag!’
‘We zitten ook in lijn elf… het gekkengetal!’ lacht Floor.
‘Halte De regenboog!’ roept de chauffeur. ‘De laatste halte van deze bus. Iedereen uitstappen!’

De boeken van Stan

Deze boeken komen in het verhaal aan bod. Zorg ervoor dat er van iedere titel minstens één exemplaar in de klas aanwezig is. Haal de boeken in de bieb of koop ze in de (kinder)boekwinkel.

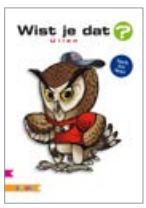

© Uitgeverij Zwijsen B.V. Tilburg, 2017
Verhaal Lijn 13: Jørgen Hofmans